

[Sigsgaard.]

hæfte sig ved. Kun udemokratiske afstemningsregler sikrede overhovedet dette mæglingsforslags vedtagelse.

I denne situation må VS støtte de mange, der nu er i gang med eller spekulerer på selv at organisere sig for at slås for bedre vilkår ude på arbejdspladserne. Jeg tror, der vil dukke aktionsgrupper og strejkekomiteer op rundt omkring, og snart vil der også opstå behov for koordinering af de lokale bestræbelser, og det er kun godt. For hvad sker der, hvis man indordner sig under denne mådeholdspolitik, som alle gamle partier har indordnet sig under, og som LO har indordnet sig under?

Der sker kun det, at arbejdsgivere og aktionærer forøger deres profit på bekostning af de mange, på bekostning af lønmodtagerne, og derfor må man støtte de bestræbelser, der nu er i gang rundt omkring på at ændre på det forhold. Kiruna-arbejdernes strejker, havnearbejdernes strejke i Göteborg og mange andre aktioner viser, at det kan nytte.

Også folketinget fremmer denne udvikling ved at forringe lønmodtagernes kår relativt. Finanslovsforslaget her er også en forringelse, og det kunne der såmænd siges meget mere om. Skatten og afgifterne skal op med mange milliarder kroner, og samtidig sker der forringelse af en hel del offentlige ydelser. På hele denne baggrund, det skal jeg slutte med at sige, må VS stemme imod forslaget til finanslov.

Hanne Reintoft: Forhåbentlig er det ikke den tredjesidste gang, vi her i folketinget frit kan diskutere finanslovsforslaget uden at have et fast rammebeløb, udstedt fra Kommissionen i Bruxelles i henhold til Wernerplanen, som udgangspunkt for debatten. Jeg håber, at finanslovsforslaget også efter 1973 kan diskuteres frit uden direktiver fra Kommissionen i Bruxelles.

Jeg vil ikke gå i detaljer med de mange forskellige ændringsforslag, men snarere prøve at lave et kort resumé over regeringens efter vores mening udygtige og meget asociale økonomiske politik.

Finanslovsforslaget bærer utilsløret præg af regeringens urimelig hårde pengeopsugning, der tjener til en formindskelse af befolkningens købekraft, og som allerede har

skabt en ikke uvæsentlig arbejdsløshed. Forbrugsstramningen skal med vold og magt gennemføres på trods af befolkningens tiltagende protest. Det er ofte, men uden nogen form for dokumentation, blevet sagt, at de indkomststigninger, der ligger ud over produktivitetstigningerne, ingen fordele har for lønmodtagerne, da disse stigninger bare væltes over på priserne. Desværre har folketingets 21 mands udvalg i hvert fald været enigt om så meget, at lønstigninger skal kunne danne grundlaget for prisstigninger. Det er, lige meget hvem der kommer med den, en udsøgt borgerlig tankegang, der kommer til udtryk, og som altså desværre kan ses et godt stykke ud på venstrefløj.

For mit partis vedkommende er vi overbevist om, at kun én eneste ting, nemlig indhug i profitten, kan give reelle værdifulde lønstigninger, og derfor må og vil vi opfordre alle lønmodtagere til ikke alene at kræve lønforhøjelse, men også omgående at sætte aktiviteter i gang for at få den berettigede lønforhøjelse, de er blevet snydt for nu. Man kan ikke løse det lavtlønsproblem, som også borgerlige politikere snakker om med så stor en omsorg, ved at holde igen på lønkravene. Det er og bliver profitten, der skal angribes. Det er jo en ganske urigtig påstand, at lønstigningerne ødelægger landets økonomi. Sågar hørte jeg forleden dag noget vrøvl om, at byggeriet blev fordyret af lønningerne i byggefagene.

Danmarks konkurrenceevne er ikke forringet i 1960'erne. Det er også en usand påstand. Fra 1962 til 1968 forøgede Danmark sin markedsandel med 4,3 pct. på samtlige OECD-markeder. Danmarks konkurrenceevne efter 1968 kan ikke belyses ved markedsandele, men ved at undersøge, hvor meget lønudgiften pr. produceret enhed har ændret sig fra 1968 til 1970. Hverken Norge, Sverige, England, Vesttyskland, Italien eller USA har haft så lille en stigning i lønudgiften pr. produceret enhed som Danmark, der havde en procentvis stigning på kun 6,8 fra 1968 til 1970. I hele Europa sker der for øjeblikket store lønstigninger som følge af fagforeningernes tiltagende aktivitet og deres mobilisering mod de multinationale koncerner og de kapitalistiske landes tiltagende bureaukrati. Med den accept af begrebet indkomstpølse, der er givet fra SF til den borgerlige regerings højrefløj, må dansk